

Medierne og det politiske system performer bare! (italesætter systemets syge selvbekræftende orden)

(Den politiske magt lever ved sin selvbeskrivelse og fremmedbeskrivelse, den medierne og det politiske system skaber i enhed)

Regeringens omgang med sandheden i forhold til miljøproblematik, energiforsyningsituationen, den globale opvarmning og nu finanskrisen går op i en højere enhed. Der misinformeres udadtil, og der mangler vilje til at se indad på det selvnegerende i egne succeskriterier, værdier og mangel på samme.

Man har systematisk misinformeret om fremtidsscenerierne for prisdannelsen på olie, om begrundelserne for oliekrigen 2003 i Irak, om klimaforandringerne og deres konsekvenser for det sociale og om tomheden i de seneste års gigantiske prisstigninger på aktier og obligationer.

De kommercielle medier er en del af denne performance. De muliggør elendigheden.

Alle der kommer til at sige eller skrive noget dumt, kan altid tilføje, at det fremførte ikke skulle tages for pålydende, at konteksten fx annullerede det eksplicite. Men hvis det er en af de udvalgte politikere, der her i landet har dummet sig, er der en yderligere mulighed for at undskylde sig, nemlig den der går på, at der kun var tale om en politisk udtalelse. Politiske udtalelser er nemlig hverken sande eller falske her til lands.

På den måde kan det politiske system i samarbejde med medierne altid med tilbagevirkende kraft bestemme over, hvad der skal blive stående og hvorfor, helt frit og arbitrært bestemme hvad man vil tages til indtægt for og hvornår. En påvist løgn kan altid reduceres til remis, altså neutraliseres med tilbagevirkende kraft. Det er yderst bekvemt for den der ikke vil stå til ansvar for noget som helst.

Medierne lader det ske. Det falder som en del af det politiske Danmarks selvbeskrivelse.

I forhold til miljøproblematikken har regeringen i mere end et tilfælde benyttet sig af muligheden for at sætte sig ud over, hvad der er sandt i videnskabelig forstand. I debatten op til Lomborgs ansættelse som direktør for "Institut for miljøvurdering" sagde Anders Fogh i folketinget om Lomborgs bog ("Verdens sande tilstand" oversat til engelsk som "Den skeptiske miljøforkæmper"), at den i hans øjne var "en rigtig god bog", uanset om den var videnskabelig eller ej. Og så var diskussionen, om hvorvidt lederen af en videnskabelig institution skulle være videnskabeligt kvalificeret, afsluttet for ham.

Desuden har statsministeren i mindst et tilfælde unddraget sig at blive kaldt for løgner, ved at beskrive den relevante udtalelse som "politisk", og dermed neutral i forhold til indikationsværdierne sand/falsk.

I sagen om Miljøministeriets manipulation og censur i sin formidling af forskningen omkring den globale opvarmning og dens konsekvenser, forsøgte Hans Christian Schmidt sig med det samme trick:

"Al forskning handler om prioriteringer, og det er ikke et problem, at Miljøministeriet udgiver pjecer, som er skræddersyede efter, hvad regeringen mener på området, selv om forskere har

foreslået noget andet."

Det var svaret fra den tidligere miljøminister Hans Christian Schmidt på anklagerne om manipulation og censur i rapporter fra uafhængige forskere omkring konsekvenserne af den globale opvarmning.

Hvis det principielle i denne praksis er accepteret i regeringen som alment gyldigt, så ved vi at:

- Hvad der kommer fra staten, hvad der har været igennem et ministerium, det kan ikke tages som udtryk for andet end et politisk kompromis. Det er ikke udtryk for et forsøg på at leve op til almindelige videnskabelige kriterier for sandhed. Og hvis evt. videnskabelige referencer fremtræder i det, så kan de være tillempet regeringens "prioriteter", og kan derfor ikke klassificeres i forhold til den videnskabelige distinktion sandt/falsk, fordi den gældende politiske dagsorden i ukendt omfang har været med til at diktere indholdet.
- Altså ved vi, at det der kommer fra regeringen, ingen sandhedsværdi har i almindelig forstand, at alle udsagn blot er at betragte som politiske, dvs. hverken sande eller falske. (Den sidste del af konklusion følger af at alene muligheden, for at annullere en udsagnsværdi til det blot at være en politisk manifestation, gør at alle udsagn kun kan henføres til det at være neutrale værdier i forhold til indikationsværdierne sand/falsk, for de vil jo også efterfølgende kunne blive neutraliseret på den måde, selv om de måske ikke fremstilles sådan i første omgang).

På den måde har regeringen undermineret sine muligheder for at manifestere sig med den kraft, der ligger i at påstå at man taler sandt. Et udsagns sandhedsværdi hviler præcist og til enhver tid i præmissen om at ville manifestere sandheden, uanset hvilke kriterier der så i øvrigt kan indføres, som betingelse for at afgøre hvornår der er tale om sandhed eller det modsatte. Selve muligheden for at lyve afhænger af, at man altså rent faktisk påstår, at man taler sandt!

En politiker, der forbeholder sig ret til med tilbagevirkende kraft at reducere sit udsagn til det blot at være et politisk udsagn, kan man ikke regne med.

Tænk sig at være kommet dertil, når det drejer sig om en regering, der har slået sig op som den store modstander af smagsdommere.

Nu er det nævnt, at især spørgsmålet om den menneskeskabte globale opvarmning konsekvent er blevet fortrængt og fordrejet af den nuværende regering, men det skal ses i sammenhæng med at krigen, om de strategiske oliereserver i Irak, på trods af alle løgnene om de ædle motiver bag den, er dikteret af den selvdestruktive økonomiske vækstfilosofi. Olien er drivmidlet i vor økonomi.

Bjørn Lomborg var, indtil han trods alt blev for stor en belastning for regeringen i dens selvbeskrivelse, regeringens foretrukne selvbestaltede profet på miljøområdet. Og vi ved præcist hvilken dygtighed Lomborg besidder.

Videnskabsmand er han ikke. Politiker er han heller ikke. Men han er i stand til at overbevise flertallet af de velstillede danskere om, at de kan tro, hvad de helst vil tro, at de kan producere og forbruge sig ud af alle problemer og om, at hvad der er økonomisk godt for dem selv, det er bare godt. Dvs. der er virkelig afsætning i det Lomborgske budskab hos de købedygtige.

Det har ikke bare regeringen benyttet sig af, men også landets to største dagblade Politiken og JP. De har ophøjet ham til profet i forhold til miljøpolitikken og deres troværdighed står og falder med hans.

Lomborg kom i Information d. 27/9 07 med en ubetinget forudsigelse om at den globale landbrugsproduktion vil fordobles frem til 2080'erne, og at global opvarmning vil betyde mellem 1.4 procent mindre i 2085 til 1.7 procent mere! Imponerende!

Samme dag, d. 27/9 07 kunne man læse i JP at EU har skrottet braklægningsordningen, fordi der er mangel på korn på verdensplan, og fordi prisen på hvede var steget 100 % i løbet af et halvt år.

Klimaændringerne er her og er af samme grund en del af forklaringen på kornprisernes op og nedture. Lomborg inddrager det bare ikke, fordi det er komplet umuligt at give en forpligtende sammenhængende redegørelse for hvor meget og hvordan klimaændringerne slår igennem på produktionen her og nu.

De to eksempler overfor hinanden, et faktisk nutidigt overfor Lomborgs forudsigelse, illustrerer hvilken status Lomborgs udsagn har i videnskabelig forstand. En forsker der fremfører så bastant og ubetinget påstand om den klimatiske udviklings nøjagtige betydning for den globale landbrugsproduktion i 2085 har ingen status. Det at ingen kan redegøre nøjagtigt for den allerede indtrådte klimaændrings betydning for den aktuelle globale kornproduktion afslører Lomborgs forudsigelse som fuldstændigt urealistisk, dvs. som rent videnskabeligt humbug.

Man behøver ikke flere eksempler for at sætte Lomborg på plads. En så usaglig og helt bevidst manipulerende udtalelse siger nok om manden. Han har ingen status som videnskabsmand. Altså er man tilbage ved medierne/det politiske system, når man skal forklare, hvordan han kontinuert er blevet fremført som profet. Det hele kan forklares ud fra et behov for netop hans sandhed, dvs. et behov for en mere bekvem sandhed hos de købedygtige.

Mediedanmark har muliggjort elendigheden som en performativ del af det politiske systems selvbeskrivelse.

Mediet beskriver politikerens "som om" politikerens har, tager og administrerer magten, "som om" politikerens selv udfylder sin funktion. Men mediet har magten, og det er afgørende for mediets magtudøvelse, at dette "som om" fungerer utematiseret. Mediet er besat af intention om performativt at bekræfte sin magt, og det er mere sandt, end det er sandt at politikerens har magten, tager og administrerer den.

Den fjerde magt er den primære magt. Medierne giver fanden i at vor statsminister forbeholder sig retten til med tilbagevirkende kraft at fraskrive sig ansvaret for enhver udtalelse, under henvisning til at den bare var politisk, og dermed hverken sand eller falsk. Medierne performer, fuldstændigt lige som de lader statsministerens performe.

Der er sammenfald mellem det politiske system og medieverdenen. Magten hviler i sin selvbeskrivelse/fremmedbeskrivelse. Sammenfaldet mellem spin og politik gælder over en bred kam. Propagandaværdien, sandheden og politikken skabes i nettet af selvbestaltede selvbekræftede

positive og negative værdier. Politikerens magt hviler i dennes beskrivelse. Mediet bærer politikerens magt i beskrivelsen, mediet er magten, det politiske. Det politiske system er et kommunikationssystem. Systemets aktører er politikere, erhvervsfolk, medier, penge, fagforeningsbosser, vismænd osv.

Når en statsminister uproblematisk kan undskylde sin politiske udtalelse med, at den kun var politisk, og dermed hverken er sand eller falsk, så er det hele det politiske system, der har svigtet i forhold til et hvilket som helst krav, som kunne stilles til denne uheldige alliance af medier og politikere. Hvis hele medieverdenen lader en gammel miljøminister/en statsminister slippe så let fra sine udtalelser, så er der tale om kollektiv ansvarsforflygtigelse.

Mediedanmark giver fanden i sandheden, så længe udtalelserne og systemets selvbeskrivelse fremmer sagen, sådan som man ønsker den fremmet. Så længe den altovervejende liberale presse og hele systemet af sammenvævede kommercielle interesser og medier kan se deres mand på posten gøre hvad de ønsker, så får han lov. Men dybest set har Anders Fogh ingen magt. Det er mediedanmark, der har magten. Hans politiske funktion hviler i mediedanmarks beskrivelse af ham som magtudøver.

Når finanskrisen og markederne opfører sig utilsigtet for landets magthavere, så forsøger man sig med italesættelsen en gang til. Man håber på at krisen kan tales væk, at de hysteriske finansfolk er modtagelig for statsministerens gamle virkemiddel, at kurserne vil stige igen, med beroligende bemærkninger om, at prisen på aktier og obligationer vil stige snart, fordi økonomien er sund nok i sig selv, at elendigheden skyldes, at man bilder sig ind at det går ad helvede til, men at det i virkeligheden går godt, at der er grund til optimisme, tro på fremtiden osv. Men krisen er for påfaldende. Kurserne er faldet lige så meget som i 1929, så hele systemets mekaniske reaktionsmønster afsløres netop i denne situation, hvor grænserne for systemets performative magt er nået. Selvbeskrivelsen er gledet systemet af hænde. Og det kan ikke italesætte situationen længere, selv om politikere slår sig selv og medierne i hovedet med påstande om, at man da for helvede må være lidt positive, hvis det ikke netop skal gå den gale vej.

Lad os håbe at medieverdenens evne til at bekræfte sig selv i en uendelighed på bekostning af sandheden og alt andet er død sammen med finanskrisen. Det kunne blive begyndelsen til noget nyt stort og bedre.

Den famøse mail fra kulturminister Brian Mikkelsen til radiorådets formand (fra 25/3-03) har på eksemplarisk vis demonstreret, hvordan man skelner mellem venlige og uvenlige medier i regeringen. Private medier er venlige medier sammen med TV2, og man anser det for muligt at rette DR ind via sine medarbejdere på ledende poster, det vil her blandt andre sige Jørgen Kleener som i 2003 var bestyrelsesformand i DR.

Til formand for DR's bestyrelse Jørgen Kleener.

Dato 25.03.2003 (Fra Brian Mikkelsen)

Kære Jørgen

Blot til orientering så blev DR's dækning af regeringen og specielt Irak krigen taget op på ministermødet i dag, først under morgenmaden af mange ministre og dernæst under det formelle møde.

Der er meget stor utilfredshed med DR's dækning, som er meget ensidig - de har specielt set sig sure på et par kvindelige værter og Ole Sippel (som mange nævnte som ekstrem i sine udtryk mod koalitionen)

Det kom derhen til at udenrigsministeren mente at vi ikke burde privatisere TV2 som var fair i Irak dækningen, men snarere DR.

Netop det forhold er det stærkeste borgerlige argument mod privatiseringen af TV2.

Mange borgerlige mener at vi burde privatisere DR, som er anti regeringen, mens de ikke forstår at vi privatiserer TV2, som er positiv overfor regeringen.

Jeg ved godt, at det er svært for dig - i morges var jeg så i skudlinien, for det var pludseligt mit ansvar - men du skal have besked om regeringens holdning.

Jeg nævnte henvendt til statsministeren, at jeg løbende havde en fortrolig dialog med dig om tingenes tilstand. Og jeg havde indtryk af at bestyrelsen og Nissen tog det meget seriøst, men at problemet lå hos Lisbeth Knudsen.

Mvh. Brian

(Kilde: Christian S. Nissens kommende bog: 'Generalens veje og vildveje')

Massemedier er envejskommunikation med kolossal magt. De lever alle (med undtagelse af DR) af at opfordre til forbrug, og er dermed af økonomiske grunde nødt til at dyrke den liberale vækstfilosofi. Af samme grund er de venligt sindede overfor den liberale regering.

Det er blevet moderne at tale om spin, hvilket dækker over den særegne politiske rationalitet, som går på hændelsers og udtalelsers propagandaværdi. Det kan gå hen og blive et kæmpe problem for mediedanmark og regeringen at Brian her har afsløret lighedstegnet imellem de to sider.

Hvis der er problemer ved den vesterlandske tilbedelse af forbruget, er det så overhovedet særlig sandsynligt, at medierne vil kunne beskæftige sig frit med dem?

Den fri presse er fri, men ikke af økonomiske interesser og vækst. De liberale medier lever af at opfordre til forbrug. I hvor høj grad kan disse overhovedet tillade sig at stille spørgsmålstejn ved forbrugets velsignelser. Det er påfaldende, så udbredt det er at betragte den økonomiske vækst, dvs. maksimalt forbrug og produktion som et uproblematisk mål i sig selv. At den vestlige verden truer med at negere sine muligheder i forlængelse af bestræbelserne på at realisere sine økonomiske potentialer, forhindrer den ikke i at indskrænke perspektivet på de proportionalt tiltagende økologiske problemer til spørgsmålet om det at have råd til at tage sig af miljøet. Det illustrerer, hvor lukket form for rationalitet der er tale om. At man i sidste ende truer med at smadre økonomiens mere naturgivne grundlag, som er ren omverden i forhold til økonomien, er alt for diffus en problemstilling for det moderne væksthikserede samfund at forholde sig til.

Adækvat rationel forståelse for problemstillingen (at lære at se egne muligheder for at se og forstå sig selv i sin verden) kunne med nød etableres i det videnskabelige system, hvis det kunne få lov at styre sig selv. Det ville fordr sociologien på højeste plan, dvs. der hvor man har kompetencen til kvalificeret at beskrive samfundets evne til at se sig selv og sit forhold til omverdenen, herunder samfundets evne til at indoptage dysfunktionerne ved forfølgelse og realisering af egne succeskriterier, og det ville kræve naturvidenskaberne til at kvantificere ulykkernes omfang og kravene til nogle mere entydige succeskriterier.

En bare minimalt tilnærmelig forståelse for det liberale vækstsamfunds selvnegerende tilbøjelighed

kan ikke forventes af en verden, hvor de kortsigtede væksthensyn determinerer den offentlige bevidsthed. Regeringen er en forhindring for det moderne samfunds selvforståelse, og hvis dens venner ender med at have fuld kontrol over samfundets selvforståelse, ser det ikke godt ud.